

כתרי תורה

לק"י • פרשיות בהר סיני ואם בחקתי ה'תשפ"א ב'של"ב • גליון נ"ג • הגות והלכה בפרשת השבוע במשנת רבותינו גאוני תימן זיע"א

אין לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה • הערות והארות יתקבלו בכרזה בטלפון 0504139964 או במייל avish964@gmail.com

לע"נ ידיר ורע אשר שמחת התורה שבלביו ועל פני האירה כל סביבותיו, זכה להריבין תורה ולהעמיד בתי מדרשות לשקידת הרב רפאל אליהו אליהו זצ"ל ביבלחט"א הרב בני בלאט שליט"א, דודי הרב אברהם ב"ר דוד ברוחי זצ"ל, הרב משה ב"ר שלום צאלח זצ"ל, ומרת אורית ב"ר מנחם שרעבי ע"ה • ולעילוי נשמת הקדושים והטהורים דאיתקטויהו בהד קטירא בהילולא דרשב"י זיע"א ועכ"ו • ולכות הרב אברהם ב"ר שלמה שליט"א, הרב אהרן ב"ר יוסף שליט"א ר' זכריה ב"ר יוסף ור' ישראל ב"ר יהודה הי"ו. ומרת אסתר ב"ר יחיאל תחיל' ואחינו בני ישראל שנפצעו במירון לרפואה של מלמם במהרה בתוך שאר חולי ישראל

כתר מלכות - מאן מלכי רבנן
רבי שלום ב"ר יוסף בשארי זלה"ה
מחכמי צנעא - כ"ו אייר תקל"א
רבי אברהם ב"ר צאלח צאלח זלה"ה
חבר ב"ד צנעא - כ"ו אייר תרט"ה
רבי צדוק ב"ר דוד ג'ביב זלה"ה
מראשי ישיבת חיי שלום בירושלים - כ"ו אייר תשכ"א
רבי אברהם ב"ר יוסף מוסאה זלה"ה
מח"ס הלל ארוך (כת"י) - כ"ו אייר תרכ"ה
רבי שמעון ב"ר יחיאל צאלח זלה"ה
רב ק"ק עץ חיים, ב"ב - כ"ו אייר תשנ"ג
רבי שרף ב"ר שלום חבשוש זלה"ה
רב ק"ק ענף החיים, ב"ב - כ"ח אייר תשנ"ט
רבי יחיאל ב"ר מחפוז גרופי זלה"ה
רב ביה"כ שערי ציון, ראש העין - כ"ט אייר תשמ"א
רבי יצחק ב"ר משה החימי זלה"ה
חבר ב"ד ק"ק תימן בירושלים - ג' סיון תשל"א
רבי שאול ב"ר עוואד כהן זלה"ה
רבי של אלהי-הור - ג' סיון תשל"ו
רבי מנחם ב"ר אברהם חשאי זלה"ה
אב"ד חיפה וחבר ב"ד הגדול - ג' סיון תש"ע

כתר של"א"ש

וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר (כ"ה, א').
ובתורת כהנים דרשו, מה ענין שמיטה אצל הר סיני והלא כל המצות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ודקוקיה מסיני, אף כולם נאמרו כללותיהם ודקדוקיהם מסיני. ופירש"י שלא מצינו שנשנית מצוה זו במשנה תורה שנאמרה בערבות מואב, למדנו שכולה נאמרה בסיני.

ותמה רבינו סעדיה אלרמארי זלה"ה בספרו מדרש הביאור, מה הסיבה שנתייחדה מצוה זו בסיני. פירוש, מדוע דווקא מצוה זו נתייחדה ולא נשנתה בערבות מואב אלא בהר סיני. ותיריך לפי שהפקרת ממון האדם והזנחת הרכוש יקשה על האדם לפי ערך דמיונו הנפסד וטבעיו הגופניים, וכאשר רצה השי"ת הכשרת נפשותיהם והוצאתם מאותו המצב אל מצב ההסתפקות והפסקת התאוונות, לכך צוה אותם במה שהזכיר בפרשה זו ויחסה לסיני, כדי להרתיע ולהפחיד כדי שיקימו את זה ע"כ. וכ"כ חכמי תימן במדרש שואל ומשיב ומוהר"ח כסאר זלה"ה בקיץ המזבזב.

ואכן נקראו שומרי השביעית גבורי כח, כדאמר רבי יצחק (ויקרא רבה א' א') בנחה שבועולם אדם עושה מצוה ליום אחד, לשבת אחת, לחדש אחד. שמה לשאר ימות השנה! ודין חמי חקליה בירה, כרמיה בירה, ויהבי ארנונא ושתיק, יש לך גיבור גדול מזה. ובפרט יבואר עומק ההתגברות ע"פ מה דאי' במדרש הגדול עה"פ ונתנה הארץ יכולה (כ"ו, ד'), זו היא הברכה שכל הברכות כלולות בה ע"כ. כי ליבול השדה כולם צריכים אפילו המלך שיש לו אוצרות זהב וכסף ע"ש.

ועוד יש כאן בחינה גדולה נוספת של התאפקות לתת לאחרים חילו כדאיאתא כאן במדרש הגדול, וכי יש לך כח גדול מכוחן של אלו שרואין שדותיהן כשהן מלאים זרעים, וכרמיהם כשהן מלאים ענבים, ובני אדם ובהמות נכנסין לתוכן, ואוכלין, ומחריבין אותן, ואינן גוערין בהן, יש לך גיבורים מאלו.

וכיון שמתגברים ישראל ושומרים שמיטה כהלכתה לא רק שלא יפסידו חלילה בעבורה אלא כך איתא במדרש הגדול כאן, אמר הקב"ה, יעבור השביעי הזה, ואני אשפיע לכם, טובות יתירין מן הראשונים שניטלו מכם, שנאמר והטבתי מראשיתכם (יחזקאל ל"ו, י"א) ואומר הארץ הזו הנשמה היתה כגן עדן (שם, ל"ה) ואומר ונעבדתם ונזרעתם (שם, ט"ו). אכ"ר.

שבת שלום

כתר ההלכה

הגאון הרב נתנאל עומיסי שליט"א - מרבני בית ההוראה 'פעולת צדיק' לעילוי נשמת אביו רבי יחיאל ב"ר יצחק עומיסי זלה"ה - נלב"ע כ"ו אלול התש"פ מעלת העליה לציון הרשב"י בל"ג בעומר

א] נמצאים אנו עדיין בימי האבל על האסון הנורא שארע במירון. ואמרת, אין ראוי להעלות פסקי הלכות במדור זה, מבלי להתייחס מעט למה שארע. אפתח תחילה במה ששאלתי את מרן הגר"י רצאבי שליט"א, אחר שראיתי ונתפרסמו דברים נגד מנהג העליה למירון, מהי דעתו על מנהג זה. והשיב לי כי אף שהוא בעצמו, מעולם לא היה במירון בל"ג בעומר, מ"מ כפי שאנו רואים יש רבים שמתעלים ומתחזקים מכך. והוסיף שכבר הובא מעשה מהאר"י ז"ל, כשמע שרצו פעם לבטל את ההילולא במירון, אמר להם שרשב"י לא מרוצה מכך (עיין כל המעשה בשו"ת עולת יצחק ח"ג סי' קנ"ו אות ו', ובמה שהאריך שם בעניין העליה למירון בל"ג בעומר).

מצוות נחום אבלים

ב] עוד ראיתי לכתוב על מצוות נחום אבלים, באשר כולנו צריכים לזה, לנחם ולהתנחם. מצוות נחום אבלים כתב הרמב"ם (רמב"ם הלכות אבל פ"ד ה"א) שהיא מדבריהם, ואע"פ כן כלולה היא במצות ואהבת לרעך כמוך, דהיינו כל מה שאתה רוצה שיעשו אחרים לך, עשה אותן אתה לאחיך. וגם היא גמילות חסד עם המתים (רמב"ם שם ה"ו). והמצוה היא בכך שמכבד את האבל ויושב אצלו, ואומר לו את נוסח הניחום (פרישה י"ד סי' שצ"ג אות ג', וכן מבואר במ"ק כא: במעשה דר' עקיבא). ויותר טוב אם יכול לדבר על לבו ולהפיגו מצערן שזהו עיקר הניחום (אהבת חסד ס"פ ה'). ולעניין נחום דרך הטלפון מה שנתפשט בזמננו, הנה יש בזה קצת מצוה במה שמדבר עם האבל לנחמו, ועכ"פ מצוה שלימה אינו מקיים אלא כשבא אצלו ומכבדו (אגרו"מ או"ח ח"ד סי' מ' אות י"א). נמצא כי הבא לנחם אבלים, מקיים את המצוה, הן בעצם ביאתו לכבוד האבל אף כשלא דיבר עמו, הן בדיבורו עם האבל והן במה שלומד שם וכדלקמן.]

אמנם המנחמים לא ידברו, עד שיפתח האבל תחילה ויראה את צערן, דשמה אינו מצטער על מתו ולא שייך לנחמו (מ"ק כת; לבוש סי' שע"ו). וי"א, דהטעם שאין המנחמים פותחים עד שידבר האבל, כי שמה לפי גודל צערן, אין ביכולתו לקבל תנחומים (שו"ת ישא יוסף יו"ד סי' ע' בשם הגריש"א). ומ"מ אם ניכר שאינו מדבר מפני יראת כבוד, רשאים המנחמים לפתוח בדיבור (שע"ה ח"ה סי' קפ"ז ס"ג). והמנהג הידוע בקהילותינו בבית האבלים, כי במשך היום לומדים במשנה תורה להרמב"ם הלכות אבל וכד' ובזה מוסיפים זכיות לנפטר כי שבעת ימי אבלות הם תשלום ימיו של הנפטר (ר' אברהם ערוסי זצ"ל בספרו אור לישרים נדפס בספר אור הנר דף מ'. ושמה זו כוונת הרמב"ם במה שכתב שהיא גמילות חסד עם המתים). ורק בין מנחה לערבית פותחים האבלים במספרות שסדרו חכמי תימן בתכאליל, ומקונן כל אחד מהם בקול בכי, והציבור עונים הצור תמים וכו'. לאחר מכן דורש אחד מן הציבור בדברי תורה מעין המאורע. ומה שנוהגים בשאר קהילות, שהאבלים משוחחים עם הבאים לנחמם על אודות הנפטר, לא נהגו בקהילותינו, רק נתפשט בזמן האחרון. ובעניין זה אעורר כי יש מעט שבאים לנחם ואינם מכירים את הנפטר ומתאמצים לדבר עם האבל בעניינים אחרים שאין בהם לא נחמה ולא הספד ופעמים גורמים לו צער כשמחשבותיו נתונות באבלו ובזכרון קרובו שנפטר (כתבתי זה מהרהורי לבי מה שחשתי בימי אבלי על א"מ ז"ל).

שכחו להדליק נרות שבת בישיבה

ג] שאלה מעניינת הגיעה לבית ההוראה מאחת הישיבות הגדולות, ששכחו פעם אחת להדליק נרות שבת. ובאו שאלה האם חייבים הם מעתה להדליק נר נוסף כדין אשה ששכחה להדליק וכמבואר ברמ"א (סי' רס"ג ס"א ולא השמיטו השת"ו). תשובה: הנה אף שחיוב הדלקת נר שבת הוא הן על האיש והן על האשה, מ"מ האשה מזהרת בזה יותר מפני שגרמה מיתה לאדם הראשון וכבתה אורו של עולם (טור סי' רס"ג). ומשום כך כתב הפמ"ג שדוקא אשה ששכחה להדליק קנסוה להדליק נר נוסף, אבל האיש שהיה חייב להדליק כגון שאין לו אשה או שאינה בבית, ושכח ולא הדליק, לא קנסו. מאידך יש שכתבו שאף את האיש קנסו. ולמעשה נחלקו בזה פוסקי זמננו האם הממונה על הדלקת הנרות בישיבה, ידליק נר נוסף מעתה (שו"ת משנת יוסף ח"ו סי' ע"ט, שו"ת שבט הקהתי ח"ה סי' רס"ו) או שאין קנס באיש כלל (הגריש"א הובא בספר אשרי האיש ח"ב, מרן הגר"ח קנייבסקי בספר אהל יעקב עמ' ג'). ודעת מרן הגר"י רצאבי שליט"א כי אשה ששכחה להדליק (ולא באונס), ראוי שתדליק נר נוסף וכמ"ש רמ"א אף שאין לנו מנהג בזה, אבל האיש ששכח אין צורך שידליק נר נוסף. אמנם יעשה איזה חיזוק לעצמו כדי שלא ישכח, וגם ראוי שיתן צדקה על מה ששכח.

המקדיש כל נכסיו במשנת רבותינו

אך כל זורם אשר יזרם איש' לה' מכל אשר לו מאדם ובהמה ומשדה אוזוזתו לא ימכר ולא יגאל כל זורם קדש קדשים לה' (כ"ז, כ"ח).

שלא יקדיש אדם כל נכסיו

א איתא בתורת כהנים, מכל אשר לו ולא כל אשר לו. מאדם ולא כל אדם, משדה אחוזתו ולא כל שדה אחוזתו. יכול אם החרים אדם את כולם יהיו מוחרמים, ת"ל אך (פ"י אך בא למעט). ובמדרש חסרות ויתירות דרשו הלכה זו מדכתיב יחרם חסר' דמז' בחסרונו לא יחרים כולו אך מקצתו.

וכ"ה במתני' דערכין (כה, א) בשם רבי אליעזר, ושם בגמרא מצריך להו לכולהו, אדם שדה ושאר נכסים ע"ש. וקמ"ל דאף מין אחד, אינו רשאי להחרים כולו וצריך לשייר ממנו. **אכן במשנה מפורש כי נחלק ר"א על הת"כ** וס"ל דאם החרים את כולם אינן מוחרמים.

ועוד איתא בת"כ ובמשנה, אמר רבי אלעזר בן עזריה ומה לגבוה אין אדם רשאי להחרים את נכסיו, על אחת כמה וכמה שיהא אדם חייב להיות חס על נכסיו. **ופירש"י** בגמרא, שלא יבזום להדיוט. **ורבינו גרשום** שם הוסיף, שלא יתנם כולם לאחרים שישיר לעצמו כלום מהיכן יחיה.

ובגמרא (שם) פריך מה בין רבי אלעזר לראב"ע, ומשני איכא ביניהו דרבי אליא, דאמר רבי אליא באושא התקינו, המבזבז אל יבזבו יותר מחומש. **ופירש"י**, דל"ר"א כיון שלא בזבו כל נכסיו שרי, דומיא דחרם. וראב"ע למד מכאן שיהא אדם חס על ממונו, אפילו אם אי"ז כל ממונו.

שיטת הרמב"ם בדביעבד מוקדש ומקורו

ב ורבינו הרמב"ם העלה להלכה (פ"ז מערכין ה"ב) דלא יחרים כל בהמתו ולא כל עבדיו ולא כל מין שיש לו. ואם החרים את הכל ואפילו החרים כל נכסיו, הרי אלו מוחרמין. **ודלא** כר"א דמתניתין. **וכתב הכס"מ** דכיון שהובא דין זה במשנה בשם ר"א, ש"מ דרבנן פליגי עליה ופסק כוותיה. **וכ"ה בהדיא בתוספתא** (פ"ד ה"י) מחלוקת ת"ק ור"א, דלת"ק אין להקדיש כל נכסיו ואם הקדיש מוקדשין ור"א פליגי. **אכן בפירוש המשנה כתב רבינו**, אם עבר והחרים הכל, הכל מוחרם כתנא קמא ע"כ. **וצ"ע** לאיזה ת"ק כוונתו, הלא רישא דמתניתין כולה ר"א מדמסיים עליה, דברי ר"א, וכן מתבאר מהתוספתא דהדרשה של מאדם ולא כל אדם וכו' ר"א היא, ואם כוונתו לת"ק דתוספתא, היה לו לפרש. **[ועי' מעשה רקח וג"ז צ"ע**, דהיה לו לפרש].

ג והנה מוהר"ח כסאר זל"ה בשם טוב כתב, דפסק רבינו כרבי אלעזר בן עזריה דאם החרים כולם מוחרמים ע"כ. **ונראה כוונתו** דדקדק רבינו מלשון ראב"ע דאמר 'אינו רשאי ולא אמר 'אינו יכול', ש"מ שאם החרים מוחרם. **אכן קשה**, דהא בגמרא פריך מאי איכא בין ראב"ע לת"ק, ולהאמור, טובא איכא בינייהו דלת"ק אם הקדיש כל נכסיו אינו מוקדש ולראב"ע מוקדש וועי' רבינו גרשום שנראה מדבריו שהבין ב'אינו רשאי' דראב"ע דאף בדביעבד אינו מוחרם, **ועוד קשה** דרבינו בפיהמ"ש כתב דהלכה כת"ק, ולמה לא אמר הלכה כראב"ע.

ד ונראה ליישב, דש"ש שיטות יש במשנה, וכך צריך לקרותה, א' מחרים אדם מצאנו ומבקר ומעבדיו ומשפחותיו הכנענים ומשדה אחוזתו. והיינו מצאנו ולא כל צאנו, ועד כאן דברי ת"ק. ב' ואם החרים את כולם אינם מוחרמים דברי ר"א. ג' א"ר ראב"ע מה אם לגבוה אין אדם רשאי וכו'. **ואף שבתוספתא** ר"א הוא דדרש למיעוטא דמאדם ולא כל אדם וכו' וא"כ נראה שכולה רישא ר"א היא. מ"מ במתניתין בהכרח א"א לומר כן, דא"כ טובא איכא בין ת"ק שהוא ר"א לראב"ע, אע"כ דר"א אינו ת"ק, וכאמור. **ומעתה הכל א"ש**, דרבינו פסק כת"ק דמחרים מצאנו, ולא כל צאנו, ומדלא פירש מה הדין בדביעבד אם החרים, ש"מ דהוא דין רק לכתחילה אך בדביעבד מוחרם. וזה מה שמפורש בדבריו בפירוש המשנה דפסק כת"ק. וראב"ע בהא סבר כת"ק כמו שהוכחנו מקושיית הגמרא. **ומה שכתב מוהר"ח** דפסק כראב"ע, צריך לדחוק דהיינו לפי שבלשונו מפורש יותר.

טעם דין זה

ה ובסוף הלכות ערכין שנה רבינו הלכה זו בלשון חריפה (פ"ח מערכין ה"ג) ושם גם פירש טעם דין זה וז"ל לעולם לא יקדיש אדם ולא יחרים כל נכסיו,

והעושה זה עבר על דעת הכתוב וכו' ואין זה חסידות אלא שטות שהרי זה מאבד כל ממונו ויצטרך לבריות, ואין מרחמין עליו. ובוה וכו' צא בזה אמרו חכמים (סוטה ב, א), חסיד שוטה מכלל מכלי עולם וכו' ויהיה כמו שצונו נביאים (תהלים ק"ב ה) מכלכל דבריו במשפט, בין בדברי תורה בין בדברי עולם.

יש להעיר, כי רש"י שם פירש בהיפך 'טוב איש חונן ומלוה, יכלכל דבריו במשפט' שחונן דלים ומלוה להם ואינו מדקדק לומר אין יכולת בידי, אבל את דבריו שנצרך להם כגון כסות מאל ומשקה מכלכל במשפט ובמדה. **אך רבינו מפרש**, כי יכלכל דבריו במשפט חוזר על כל הפסוק, גם על חונן ומלוה וכן נראה שם מפירוש רד"ק, שאת כל הליכותיו בין במצות ודברי תורה ובין בעניני העולם יעשה במשפט.

והא דאם הקדיש כל נכסיו מוקדש בדביעבד, יש לבאר בתרתי א' כדאיתא בתורת כהנים מיעוטא מ'אך', דבדיעבד מוקדש. ב' מוהר"ח"כ בשם טוב כתב דס"ל לרבינו דהאי דכתיב מכל אשר לו, עצה טובה קמ"ל קרא שיהא אדם חס על נכסיו מק"ז מהקדש, שלא יצטרך לבריות.

האם המקדיש כל נכסיו עובר באיסור

ו והנה לדברי מוהר"ח"כ, נמצא שאין כאן איסור כלל, אלא זו עצה טובה בעלמא. **וכ"כ בשו"ת תשובה מאהבה** (ח"ב סי' רפ"ז) דהעושה כן אינו עובר לא על איסור תורה ולא על איסור דבריהם, אלא שוטה הוא המאבד מה שנותנים לו, ולזה דקדק הרמב"ם לכתוב שעובר 'על דעת הכתוב' שאין בו דעה, דעת תורה. אבל איסור אין כאן.

וכן יש לדקדק מלשון רבינו באגרת תימן, שהוכיח מהלכה זו, כי המשיח שעמד בתימן (בשנת א'תפ"ד לשטרתי שהיא שנת ד'תתקל"ג ליצירה. והיה איש עני ירא שמים, אך לא היתה בו חכמה כלל, בלשון הרמב"ם באגרתו לקהל מרשיליא), משיח שקר הוא. **וזה לשונו**, ואחת הראיות שהוא עם הארץ, שצוה לפזר אדם כל ממונו, ושיתגדבו לעניים. וכל השומעים לו הם טפשים והוא טועה שעושה היפך התורה. הואיל ואין ראוי לתורתנו לעשות צדקה מכל ממונו אלא מקצתו וכו' ואין ספק ששכלו וליבו שנסאוהו לומר שהוא משיח, הוא אשר נשאו לצוות בני אדם לצאת מכל קניינם להתגדבו לעניים ונעשו להם עניים, והעניים עשירים. וחייבו עצמם מן הדין (פ"י לפי דעתם שהעשירים צריכים לפזר ממונם, נמצא שבעת חייבים לחלק ממונם, וחוזר חלילה. אבש"ר) להחזיר להם ממונם, ויהיה הממון על הדרך הזה בין העניים והעשירים חוזר חלילה, וזו סכלות מבוארת ע"כ. הרי שלא כתב שעבר על דין תורה אלא שעשה היפך התורה, וזה כמו שדקדק לומר בהלכה שבכך עובר על 'דעת' הכתוב. **וביותר** שאם היה כאן איסור, לא היה מוציאו רק משום עם הארץ אלא מחמת שהוא רשע שעבר על דין תורה.

ז **אכן קשה מלשון רבינו שכתב בהלכות דעות** (פ"ה ה"ה) ואסור לאדם להפקיר או להקדיש כל נכסיו ויטריח על הבריות. הרי חקק ההלכה כאן בלשון איסור. **וביותר** שהרי בהמשך ההלכה כתב ולא ימכור שדה ויקנה בית, ולא בית ויקנה מטלטלין או יעשה סחורה בדמי ביתו. אבל מוכר הוא מטלטלין וקונה שדה. **והרש"ש** (מובא בס' הליקוט) גילה מקורו מהתורת כהנים עה"פ וכו' ימוך אחיך ומכר (כ"ה, א) ומנין שאין אדם רשאי למכור שדהו ולהניח באפונדתו וכו' ת"ל כי ימוך ומכר, הא אינו מוכר אא"כ העני. **ומעתה**, מדלא כתב כאן לשון איסור ש"מ דזו רק עצה טובה, ומינה נשמע דתחילת ההלכה שכתב אסור להקדיש, איסורא קעביד.

ומכל זה נראה דס"ל לרבינו דהמקדיש כל נכסיו עובר באיסור גמור, **אכן קשה** מדוע בזה ס"ל שהוא איסור, ואילו בהא דלא ימכור ביתו ויקנה מטלטלין הנלמד מדרשה דכי ימוך אחיך, ס"ל שהיא רק עצה טובה. **וצ"ל דס"ל** לרבינו דטעמו של ת"ק שהתיר בדביעבד הוא כדאיתא בת"כ ממיעוטא ד'אך', ומדווצרכנו לדרשה גמורה למעט בדביעבד, ש"מ דמכל אשר לו ולא כל אשר לו דרשה גמורה היא ולכך הוצרכנו כנגדה לדרשה ד'אך' למעט. ומכך למד רבינו שזוהו איסור גמור, כי אם היה זה רק עצה טובה לא היה צריך מיעוט בדביעבד. **והלשונות** שנראה שעבר רק על 'דעת' תורה, יש ליישבם.

מדרכי רבותינו - מוהר"ר שמעון ב"ר יחיאל צאלח זל"ה

כבר מצעירותו, על אף העוני והדחק ששררו בבית הוריו נודע רבינו בשקינותו וכמי שאין הספר מש מידו, ולאחר נישואיו זכה להרביץ תורה בכמה מבתי הכנסיות החשובים בעי"ת צנעא. **שבוע ימים** לאחר שעלה לאה"ק בחנוהו רבני א"י ומצאוהו כלי מלא ברכה והסמיכוהו לרבנות, ולאחר מספר חודשים עבר למושב קדימה שם שימש כרב ביה"כ דק"ק תימן, באותם ימים לא רצה לשלוח את ילדיו לבתי הספר הכלליים ואף סבל מחמת כך מחרפת רעב, אך לב הארי לא חת ואדרבה עודד את שאר התושבים לשלוח את ילדיהם רק לחינוך תורני, כשעבר לב"ב היה יושב בכלל וולוז'ין מתחילת סדר א' עד הערב ברציפות ללא הפסקה כלל, עד שנתמנה לכהן כרב אזורי בישובי השרון שאז הוצרך להסתובב שם להרביץ תורה ולתקן את עניני הדת. **דבקותו הרבה** בתורת קדמוניו זיע"א הביאה אותו להשקיע ממונו מאונו ומהונו להויל את ספרי זקני מהר"ן, את תכלאל עץ חיים ואת התאג' הנודע חזון שמעון. וכן היה מעודד את צעירי הצאן ללימוד בכל יום עמוד בעץ חיים. **רבינו** היה ירא שמים מרבים, נשאל פעם פרטים אודות מנהג נשים צדקניות שבתימן שהיו מגלחות שתי אצבעות סביב ראשן כדי שלא יתגלה שערן, והשיב יחס ושלום, איך אני יכול לדעת, אסור להסתכל. זיע"א.